

Arrest

nr. 167 118 van 3 mei 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 20 januari 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 januari 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 22 juli 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. Op 12 januari 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 22.07.2015 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon documenten voor waaruit blijkt dat zij een zelfstandige activiteit uitoefent:

-bewijs van neerlegging ter Griffie van de Rechtbank van Koophandel te Gent van de bijlagen bij het Belgisch Staatsblad

-aansluitingsakte bij 'Handel, Diensten en Industrie VZW' dd. 17.07.2015 -bewijs van aansluiting bij Zenito, een sociaal verzekeringsfonds, dd. 16.09.2015

-loonfiches voor de periode juli-september 2015; bijbehorende loonstaat voor juli en augustus 2015; rekeninguittreksels met storting van het loon (augustus-oktober 2015)

Uit de voorgelegde documenten blijkt dat de referentiepersoon tewerkgesteld is als zelfstandig zaakvoerder, en zichzelf in deze hoedanigheid een loon uitkeert.

Echter, gezien de voorgelegde loonfiches werden opgesteld op basis van eenvoudige verklaringen vanwege de referentiepersoon zelf, worden deze stukken beschouwd als verklaringen op eer. Gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden, kunnen deze niet in overweging genomen worden in de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Bovendien werden er geen bijkomende, officiële stukken voorgelegd die de inhoud van de voorgelegde loonfiches en fiscale fiche kunnen staven.

Tevens is het onduidelijk hoeveel de uiteindelijke netto-inkomen van de referentiepersoon zijn. Aangezien bij het maandelijks uitbetaalde bedrag enkel de bedrijfsvoorheffing werd afgetrokken en er nog geen rekening werd gehouden met alle andere inhoudingen (sociale lasten, belastingen, ...) die van dit bedrag dienen te worden afgetrokken, kunnen deze documenten niet aanvaard worden als afdoende bewijs van toereikende bestaansmiddelen.

Bijgevolg is op basis van de voorgelegde documenten niet afdoende bewezen dat de referentiepersoon heden beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

De behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in dit geval overbodig. Er werd immers niet vastgesteld dat het inkomen niet aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40ter voldoet, wel dat er niet kan vastgesteld worden of er aan de voorwaarden is voldaan.

Daarnaast werden er bewijzen voorgelegd met betrekking tot de persoonlijke inkomsten van betrokkene en de inkomsten van de ouders van de referentiepersoon. Er kan met deze documenten echter geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken (arrest RvS nr. 232.612 dd. 20.10.2015).

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

2.2. De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) voorziene termijn van acht dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht *iuncto* de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, van artikel 7 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 en van de artikelen 1405, 1415 en 1416 van het Burgerlijk Wetboek.

Na het citeren van de relevante wettelijke bepalingen, stelt de verzoekende partij dat voor de beoordeling van de huidige zaak de vaststelling dat zij zelf, echtgenoot van de Belgische onderdaan, getrouwd zonder huwelijkscontract en derhalve onder het wettelijk stelsel, een inkomen genoot een relevant gegeven is. Zij wijst erop dat haar loonfiches aanwezig zijn in het administratief dossier. Volgens de verzoekende partij is de motivering van de bestreden beslissing manifest gebrekkig en strijdig met de essentiële bepalingen van het Belgisch huwelijksvermogensrecht, waar gesteld wordt dat geen rekening gehouden wordt met haar inkomen om reden dat het de Belgische onderdaan zou zijn die dient aan te tonen te beschikken over een regelmatig, stabiel en toereikend inkomen. De verzoekende partij wijst erop dat het inkomen van echtgenoten, gehuwd onder het wettelijk stelsel, gemeenschappelijk is en wordt bestuurd door de ene of de andere echtgenoot in het belang van het gezin, dat de stelling van de gemachtigde dat met haar inkomen geen rekening kan worden gehouden, voor de beoordeling van het inkomen van haar Belgische echtgenote, regelrecht indruist tegen deze wettelijke regeling, dat haar inkomen behoort tot het gemeenschappelijk vermogen waarover haar echtgenote, de Belgische onderdaan, ook het bestuur heeft, dat zij en haar echtgenote immers gehuwd zijn zonder voorafgaande huwelijksvereenkomst, zodat het wettelijk stelsel en de geciteerde bepalingen van het Burgerlijk Wetboek toepassing vinden. Gelet op de voorgaande uiteenzetting dient, volgens de verzoekende partij, met haar inkomen wel rekening te worden gehouden bij de beoordeling van de inkomstensituatie met de Belgische onderdaan. Voorts is de verzoekende partij van mening dat het arrest van de Raad van State dat door de verwerende partij wordt geciteerd niet kan worden bijgetreden, dat de loutere overweging dat het huwelijksvermogensrecht een 'andere finaliteit' zou hebben dan artikel 40ter van de vreemdelingenwet, de gemachtigde er niet van ontslaat rekening te houden met de terzake geldende bepalingen en bewoordingen ervan. Zij wijst erop dat artikel 40ter van de vreemdelingenwet enkel als voorwaarde stelt dat de Belgische onderdaan dient aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken. Zij wijst erop dat niet wordt betwist dat het Belgische huwelijksvermogensrecht van toepassing is. De verzoekende partij meent dat, ongeacht de finaliteit van het huwelijksvermogensrecht en de vraag of de inkomsten van de aanvrager kunnen beschouwd worden als bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan, rekening dient gehouden te worden met de precieze bewoordingen en formulering van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Zij wijst er nogmaals op dat artikel 40ter van de vreemdelingenwet enkel bepaalt dat de Belgische onderdaan over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen dient te beschikken en dat krachtens de samengenomen lezing van de artikelen 1405, 1415 en 1416 van het Burgerlijk Wetboek, beide echtgenoten kunnen beschikken over de inkomsten uit beroepsbezigheden van elk der echtgenoten. De verzoekende partij meent dan ook dat *in casu* mevr. J. (haar echtgenote) kan beschikken over de inkomsten welke in de huwgemeenschap vallen. Dat het Belgisch huwelijksvermogensrecht een welbepaalde 'finaliteit' zou hebben, doet, volgens de verzoekende partij, geen afbreuk aan deze vaststelling en ontzegt aan de Belgische onderdaan uiteraard niet het recht om te beschikken over de inkomsten van haar echtgenoot, ook al beschikt deze nog niet over een verblijfsmachtiging in het kader van zijn aanvraag op grond van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Er anders over oordelen komt volgens de verzoekende partij in strijd met het gelijkheidsbeginsel. De verzoekende partij meent voorts dat de Raad van State onvoldoende rekening houdt met de precieze bewoording van het artikel 40ter van de vreemdelingenwet dat enkel stelt dat de Belgische onderdaan dient te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, dat krachtens de bewoordingen van artikel 40ter van de vreemdelingenwet het met andere woorden voldoende is dat de Belgische onderdaan over

bestaansmiddelen zou kunnen 'beschikken', dat voormeld artikel derhalve verwijst naar 'bestaansmiddelen' waarover de Belgische onderdaan kan 'beschikken', zonder op enige wijze de oorsprong van deze bestaansmiddelen te bepalen of te beperken. De verzoekende partij betoogt dat de (schijnbare) beperking door de Raad van State van de bestaansmiddelen van artikel 40ter van de vreemdelingenwet tot de bestaansmiddelen die hij zelf zou verdienen geen steun vindt in het artikel 40ter van de vreemdelingenwet en derhalve een voorwaarde *contra legem* toevoegt aan artikel 40ter van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij citeert artikel 7 van de richtlijn 2003/86/EG en stelt dat deze bepaling evenmin een voorwaarde oplegt met betrekking tot de oorsprong van de bestaansmiddelen. Zij verwijst naar overweging 38 van het arrest C408/03 van 23 maart 2006, Commissie/ België van het Hof van Justitie (Grote Kamer), waar overwogen wordt dat de herkomst van de bestaansmiddelen geen criterium kan zijn bij de beoordeling van de bestaansmiddelen. De verzoekende partij argumenteert dat hoewel de feitelijke en juridische gegevens in de voormelde zaak verschillend zijn van de gegevens in de huidige zaak, de overwegingen en redenering *per analogiam* toepassing kunnen vinden, dat het doel van het vereiste van de bestaansmiddelen (artikel 40ter van de vreemdelingenwet en artikel 7 van de richtlijn 2003/86/EG) de bescherming van de overheidsfinanciën is, dat dit doel ook expliciet wordt veruitwendigd in de bestreden beslissing. De verzoekende partij is van mening dat de weigering rekening te houden met de eigen bestaansmiddelen van de verzoekende partij is ingegeven door de vrees dat de aanvrager zijn tewerkstelling, na afgifte van de verblijfskaart, zou kunnen beëindigen en derhalve alsnog ten laste van de bijstandsregeling zou vallen, dat die onderliggende motivering niet kan worden aanvaard daar deze verder gaat dan voor de verwezenlijking van het doel noodzakelijk is, te weten de bescherming van de overheidsfinanciën van de lidstaat van ontvangst, dat het verlies van toereikende bestaansmiddelen steeds een latent risico blijft, ongeacht of die middelen persoonlijk dan wel van een derde afkomstig zijn, dat de herkomst van de bestaansmiddelen dus niet automatisch een invloed hebben op het zich voordoen van dat risico, daar het intreden van dergelijk risico van de omstandigheden afhangt.

3.2. De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- *De materiële motiveringsplicht,*
- *De Wet van 29.07.1991,*
- *Art. 40ter Vreemdelingenwet,*
- *Art. 1405, 1415 en 1416 B.W.*

Betreffende de vermeende schending van de motiveringsverplichting die voortvloeit uit de Wet van 29.07.1991, en die de formele motiveringsplicht betreft, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder stelt de verweerder vast dat verzoekende partij een schending opwerpt van zowel de formele als de materiële motiveringsplicht, terwijl nochtans het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001).

Wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, betekent dit dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De concrete kritiek van verzoekende partij bestaat eruit dat zij meent dat ook met haar eigen inkomsten rekening diende te worden gehouden, bij de beoordeling van de vraag of de referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt in de zin van art. 40ter Vreemdelingenwet.

Verweerder laat gelden dat de verzoekende partij de inhoud van art. 40ter Vreemdelingenwet miskent, waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat de Belgische referentiepersoon dient te beschikken over afdoende bestaansmiddelen.

Verweerder wijst daarbij op de inhoud van art. 40ter, tweede lid Vreemdelingenwet, dat bepaalt:

"Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

In casu werd door de verzoekende partij een aanvraag tot verkrijging van een verblijfskaart ingediend in functie van zijn Belgische echtgenote.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie heeft dan ook enkel en alleen rekening gehouden met de inkomstenbewijzen van de Belgische onderdaan in functie van wie de aanvraag werd ingediend.

De verzoekende partij stelt ter zake dat tevens rekening diende te worden gehouden met de inkomstenbewijzen van het gezinslid zelf, nu de referentiepersoon ook over zijn/haar inkomsten zou kunnen beschikken.

Verweerder laat gelden dat dergelijke zienswijze van de verzoekende partij volledig in strijd is met de uitdrukkelijke bepalingen van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet :

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.”

Uit voormeld artikel kan immers enkel en alleen worden afgeleid dat rekening dient te worden gehouden met de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan (referentiepersoon) in het kader van wie een aanvraag tot gezinshereniging wordt ingediend.

De verwerende partij verwijst naar de inhoud van het arrest nr. 121/2013 d.d. 26.09.2013 van het Grondwettelijk Hof, meer bepaald considerans B.52.3., B.55.2. en B.55.3. :

“B.52.3. Bovendien vormen de aan de Belgische gezinshereniger opgelegde striktere inkomensvoorwaarden een relevante maatregel om het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand en het verblijf van de familieleden van de gezinshereniger in menswaardige omstandigheden te verzekeren. In tegenstelling met de « burger van de Unie », wiens verblijfsrecht kan worden ingetrokken wanneer hij een onredelijke last voor de begroting van de Staat wordt, beschikt de Belg over het recht op de sociale bijstand zonder op enig ogenblik het risico te lopen dat zijn verblijfsrecht hem wordt afgenomen, zodat het feit dat aan de Belg die zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend en die gebruik wenst te maken van zijn recht op gezinshereniging de verplichting wordt opgelegd aan te tonen dat hij over meer financiële en materiële middelen beschikt dan de « burger van de Unie », het mogelijk maakt het voortbestaan van het socialezekerheidsstelsel te verzekeren.”

“B.55.2. Door te bepalen dat de stabiele en toereikende bestaansmiddelen van de gezinshereniger ten minste moeten gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, heeft de wetgever een referentiebedrag willen vaststellen. Aldus heeft die bepaling tot gevolg dat de overheid die de aanvraag tot gezinshereniging moet onderzoeken, geen verder onderzoek moet doen naar de bestaansmiddelen indien de gezinshereniger over een inkomen beschikt dat gelijk is of hoger dan het beoogde referentiebedrag.”

“B.55.4. Bovendien kan de wetgever niet worden verweten dat hij in het kader van een gezinshereniging met een Belg die zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, heeft geëist dat deze de regelmatigheid en de stabiliteit van zijn bestaansmiddelen aantoont, omdat geen einde kan worden gemaakt aan zijn verblijf op het nationale grondgebied wanneer hij of zijn familieleden mettertijd een onredelijke last zouden worden voor de sociale bijstand.”

In zoverre de wetgever werkelijk tot wil had dat tevens de inkomsten van de vervoegende gezinsleden in ogenschouw zouden worden genomen, dan had zij hiernaar uitdrukkelijk verwezen, zoals kan worden afgeleid uit de inhoud van het arrest nr. 121/2013 van het Grondwettelijk Hof, meer bepaald considerans B.21.3 :

“ B.21.3. Aldus maakt de richtlijn een onderscheid tussen, enerzijds, de situatie beoogd in artikel 7, lid 1, onder c), dat bepaalt dat bij de indiening van het verzoek tot gezinshereniging rekening moet worden gehouden met de inkomsten van de gezinshereniger, en, anderzijds, de situatie beoogd in artikel 16, waar bij de eventuele verlenging of intrekking van de verblijfstitel van de betrokken vreemdeling rekening wordt gehouden, niet alleen met de inkomsten van de gezinshereniger, maar ook met die van zijn gezinsleden.

B.21.4. Met inachtneming van de door de wetgever beoogde doelstelling, namelijk dat de herenigde personen niet ten laste komen van het stelsel voor sociale bijstand van België en rekening houdend met artikel 16 van de richtlijn 2003/86/EG, dient de bestreden bepaling in die zin te worden geïnterpreteerd dat zij niet verbiedt dat de bevoegde overheid bij de verlenging van de verblijfstitel van de betrokken vreemdeling niet alleen rekening houdt met de inkomsten van de gezinshereniger maar ook met die van zijn gezinsleden, voor zover het niet om sociale bijstand gaat.”

Het Grondwettelijk Hof verwijst aldus uitdrukkelijk naar de situaties waarin de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging ook rekening moet houden met de inkomsten van de gezinsleden van de gezinshereniger/referentiepersoon.

Deze interpretatie is conform artikel 16 van de Richtlijn 2003/86/EG, waarin het volgende wordt gesteld: “De lidstaten kunnen in de volgende gevallen het verzoek tot toegang en verblijf met het oog op gezinshereniging afwijzen of, in voorkomend geval, de verblijfstitel van een gezinslid intrekken of weigeren te verlengen:

a) wanneer de in deze richtlijn gestelde voorwaarden niet of niet meer worden vervuld.

Wanneer de gezinshereniger bij verlenging van de verblijfstitel niet over voldoende middelen van bestaan beschikt zonder een beroep te doen op het in artikel 7, lid 1, onder c), bedoelde stelsel voor sociale bijstand van de lidstaat, houdt de lidstaat rekening met de bijdrage van de gezinsleden aan het inkomen van het huishouden;”

In de Richtlijn 2003/86/EG wordt als gezinshereniger gedefinieerd:

“onderdaan van een derde land die wettig in een lidstaat verblijft en die een verzoek indient of wiens gezinsleden een verzoek indienen tot gezinshereniging om met hem verenigd te worden.”

Terwijl artikel 7(c) van de Richtlijn 2003/86/EG stelt dat:

“Bij de indiening van het verzoek tot gezinshereniging kan de betrokken lidstaat de persoon die het verzoek heeft ingediend, verzoeken het bewijs te leveren dat de gezinshereniger beschikt over:

c) stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf en zijn gezinsleden te onderhouden, zonder een beroep te doen op het stelsel voor sociale bijstand van de betrokken lidstaat. De lidstaten beoordelen daartoe de aard en de regelmaat van deze inkomsten en kunnen rekening houden met de nationale minimumlonen en pensioenen, evenals met het aantal gezinsleden.”

In overweging 46 van het arrest Chakroun (zaak C-578/08) overweegt het Hof van Justitie als volgt:

“In de eerste zin van artikel 7, lid 1, aanhef en sub c, van de richtlijn wordt het begrip „stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf te onderhouden” geplaatst tegenover het begrip „sociale bijstand”. Uit deze tegenstelling volgt dat het begrip „sociale bijstand” in de richtlijn ziet op bijstand van overheidswege, ongeacht of het om het nationale, regionale of lokale niveau gaat, waarop een beroep wordt gedaan door een persoon, in dit geval de gezinshereniger, die niet beschikt over stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om in zijn eigen onderhoud en dat van zijn gezin te voorzien en die daardoor dreigt tijdens zijn verblijf ten laste van de sociale bijstand van de gastlidstaat te komen (zie naar analogie arrest van 11 december 2007, Eind, C-291/05, Jurispr. blz. I-10719, punt 29).”

Ook de Belgische wetgever geeft expliciet de gevallen aan waarin ook rekening wordt gehouden met de inkomsten van de gezinsleden van de referentiepersoon.

Zo bepaalt artikel 10 bis, §1 Vreemdelingenwet :

“Wanneer de in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6° bedoelde familieleden van een tot een verblijf gemachtigde buitenlandse student een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden aanvragen, moet die machtiging worden toegekend indien de student of één van de betrokken familieleden het bewijs aanbrengt :

- dat hij over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10, § 5 om in zijn eigen behoeften en die van zijn familieleden te voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden;”

Terwijl §3 en §4 van voornoemd artikel stipuleren :

“§ 3. De §§ 1 en 2 zijn ook van toepassing op de gezinsleden bedoeld bij artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6°, van een vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, op grond van de Richtlijn 2003/109/EG van de Raad van de Europese Unie van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen, en die gemachtigd is tot verblijf in het Rijk op grond van de bepalingen van titel II, hoofdstuk V, of die deze machtiging aanvraagt.

Wanneer echter een gezin al is gevormd of opnieuw is gevormd in die andere lidstaat van de Europese Unie, moet de vreemdeling bij wie het gezinslid zich komt voegen, niet het bewijs leveren dat hij beschikt over behoorlijke huisvesting om het gezinslid of de gezinsleden te ontvangen en zal, wat de voorwaarde betreft van de stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen, ook rekening worden gehouden met het bewijs dat het gezinslid persoonlijk over dergelijke middelen beschikt.”

§ 4. Paragraaf 2 is eveneens van toepassing op de in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6°, bedoelde familieleden van de vreemdeling die in toepassing van artikel 61/27 gemachtigd werd tot verblijf.

Wanneer echter een familie al is gevormd of opnieuw is gevormd in een andere lidstaat van de Europese Unie, moet de vreemdeling bij wie het familielid zich komt voegen, niet het bewijs leveren dat hij beschikt over voldoende huisvesting om het familielid of de familieleden te ontvangen en wordt, wat de voorwaarde betreft van de stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen, ook rekening gehouden met het bewijs dat het familielid persoonlijk over dergelijke middelen beschikt.”

Artikel 40 ter Vreemdelingenwet is dan ook zeer duidelijk, gezien wordt gesteld dat enkel met de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan rekening wordt gehouden ; a contrario had de wetgever uitdrukkelijk aangegeven dat dit niet het geval is, zoals uit bovenvermelde uiteenzetting blijkt.

In overweging 72 van het arrest Maahanmuuttovirasto (gevoegde zaken C-356/11 en C-357/11) verduidelijkt het Hof van Justitie:

“Aangaande voornoemd artikel 4, lid 1, moet allereerst worden benadrukt dat het door richtlijn 2003/86 vereiste geïndividualiseerd onderzoek van de verzoeken om gezinshereniging in beginsel betrekking heeft op de inkomsten van de gezinshereniger en niet op de inkomsten van de onderdaan van het derde land waarvoor uit hoofde van gezinshereniging een verblijfsrecht wordt aangevraagd (zie arrest Chakroun, punten 46 en 47).”

De verwijzing naar bepalingen uit het Burgerlijk Wetboek die het huwelijksvermogen aanbelangen, doet daaraan geen afbreuk.

Als *lex specialis*, waarin specifiek de voorwaarden worden geregeld die gelden met het oog op gezinshereniging met een Belg, heeft art. 40ter Vreemdelingenwet immers voorrang boven de bepalingen van het Burgerlijk Wetboek.

De Raad van State bevestigde in haar rechtspraak het standpunt van de Staatssecretaris:

“De verzoekende partij stelt echter terecht dat de voorwaarde van stabiele, voldoende en toereikende bestaansmiddelen in artikel 40ter van de vreemdelingenwet wordt opgelegd aan “de Belgische onderdaan”. Het gaat om een voorwaarde die te dezen enkel in hoofde van de Belgische referentiepersoon wordt voorzien en daaraan wordt geen afbreuk gedaan door de inhoud van het huwelijksvermogensrecht, dat een heel andere finaliteit heeft.

In dit verband kan worden gewezen op het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 121/2013 van 26 september 2013 waarin wordt verwezen naar “de aan de Belgische gezinshereniger opgelegde striktere inkomensvoorwaarden” (punt B.52.3), naar “de stabiele en toereikende bestaansmiddelen van de gezinshereniger” (punt B.55.2) en naar de inkomsten van “de Belgische gezinshereniger” (punten B.55.3 en B.55.4). Er is steeds sprake van de inkomsten van de Belgische referentiepersoon en niet van de vreemde echtgenoot-aanvrager. Daarentegen vermeldt het Grondwettelijk Hof in dat arrest wel dat artikel 11, § 2, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet aldus moet worden geïnterpreteerd dat het “niet verbiedt dat de bevoegde overheid bij de verlenging van de verblijfstitel van de betrokken vreemdeling niet alleen rekening houdt met de inkomsten van de gezinshereniger maar ook met die van zijn gezinsleden, voor zover het niet om sociale bijstand gaat” (punt B.21.4). Hieruit volgt dat met de inkomsten van de familieleden van de Belgische gezinshereniger, waaronder de betrokken vreemdeling zelf, enkel rekening mag worden gehouden bij een hernieuwing van de verblijfstitel en niet bij de oorspronkelijke aanvraag.

In hetzelfde arrest vermeldt het Grondwettelijk Hof nog betreffende “het instellen van inkomensvereiste ten aanzien van de gezinshereniger die zijn echtgenoot bij zich wil voegen” dat “de bestreden inkomensvereiste beoogt te vermijden dat vreemdelingen die een verblijfsrecht willen verkrijgen in het kader van gezinshereniging, ten laste vallen van de overheid en [...] een legitieme doelstelling [na]streeft” (punten B.64.7 en 64.8). Het Hof heeft het dus andermaal enkel over inkomsten van de Belgische referentiepersoon zelf.

Door in het bestreden arrest te oordelen dat “verweerder wel degelijk met de inkomsten van verzoeker rekening [had] moeten houden voor de beoordeling van het stabiel,

toereikend en regelmatig karakter waarover de Belgische huwelijkspartner beschikt”, hoewel de aanvraag niet de verlenging van een verblijfstitel betreft, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen derhalve artikel 40ter van de vreemdelingenwet geschonden.” (R.v.St. nr. 232.612 van 20 oktober 2015) Dit standpunt werd ook reeds bijgetreden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“Tenslotte wijst de Raad erop dat het in beginsel de Belgische referentiepersoon is die moet aantonen over de vereiste bestaansmiddelen te beschikken. Het vage betoog dat artikel 40 ter van de vreemdelingenwet werd geschonden door geen rekening te houden met de inkomsten van verzoekster, zonder verdere precisering hieromtrent en zonder dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster hierover enige melding heeft gemaakt of bewijzen heeft voorgelegd, doet geen afbreuk aan de bestreden beslissing.

De Belgische referentiepersoon moet op cumulatieve wijze aantonen dat de bestaansmiddelen én stabiel én regelmatig én toereikend zijn. De vaststelling in de bestreden beslissing dat de voorgelegde bestaansmiddelen niet stabiel noch regelmatig zijn, volstaat om de bestreden beslissing afdoende te schragen. Verzoekster toont niet aan waarom in dit geval een verdere motivering omtrent de

*ontoereikendheid van de voorgelegde bestaansmiddelen nog noodzakelijk zou zijn of waarom in casu een gebrek aan motivering hieromtrent tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing zou moeten leiden.” (R.v.V. nr. 137.025 van 23 januari 2015)
Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”*

3.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. *In casu* geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3.4. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de bepaling waarop de bestreden beslissing steunt, met name artikel 40*ter* van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Artikel 40*ter* van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;

– dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het

artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar.

Onder de voorwaarden vermeld in artikel 42ter en artikel 42quater kan voor het familielid van een Belg eveneens een einde worden gesteld aan het verblijf wanneer niet meer is voldaan aan de in het tweede lid vastgestelde voorwaarden.”

3.5. De verzoekende partij betoogt onder meer dat zij, als echtgenoot van de Belgische onderdaan, getrouwd zonder huwelijkscontract en derhalve onder het wettelijk stelsel, een inkomen genoot, dat haar loonfiches aanwezig zijn in het administratief dossier. Zij wijst erop dat het inkomen van echtgenoten, gehuwd onder het wettelijk stelsel, gemeenschappelijk is en dat de stelling van de gemachtigde dat met haar inkomen geen rekening kan worden gehouden, voor de beoordeling van het inkomen van haar Belgische echtgenote, indruist tegen deze wettelijke regeling, dat immers haar inkomen behoort tot het gemeenschappelijk vermogen waarover haar echtgenote, de Belgische onderdaan, ook het bestuur heeft. Zij wijst erop dat artikel 40ter van de vreemdelingenwet enkel als voorwaarde stelt dat de Belgische onderdaan dient aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken. Zij meent dat beide echtgenoten kunnen beschikken over inkomsten uit beroepsbezigheden van elk der echtgenoten. De verzoekende partij meent dat de Raad van State onvoldoende rekening houdt met de precieze bewoording van artikel 40ter van de vreemdelingenwet dat enkel stelt dat de Belgische onderdaan dient te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Zij wijst erop dat artikel 40ter van de vreemdelingenwet derhalve verwijst naar 'bestaansmiddelen' waarover de Belgische onderdaan kan 'beschikken', zonder op enige wijze de oorsprong van deze bestaansmiddelen te bepalen of te beperken. De verzoekende partij betoogt dat de (schijnbare) beperking door de Raad van State van de bestaansmiddelen van artikel 40ter van de vreemdelingenwet tot de bestaansmiddelen die zij zelf zou verdienen, geen steun vindt in voormeld artikel en derhalve ene voorwaarde *contra legem* toevoegt aan voormeld artikel.

3.6. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij bij haar verblijfsaanvraag van 22 juli 2015, om aan te tonen dat haar partner als referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, niet alleen bewijzen heeft voorgelegd van het feit dat haar echtgenote, zijnde de Belgische referentiepersoon, een zelfstandige activiteit uitoefent, doch ook bewijzen heeft voorgelegd van persoonlijke inkomsten.

In de bestreden beslissing wordt omtrent de eigen inkomsten van de verzoekende partij gemotiveerd dat deze bij de beoordeling van de bestaansmiddelen niet in rekening kunnen worden gebracht, nu het de Belg die zich wenst te laten vervoegen is, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken.

3.7. In de nota met opmerkingen verwijst de verwerende partij naar het arrest nr. 232.612 van de Raad van State van 20 oktober 2015. In dit arrest wordt verwezen naar arrest nr. 121/2013 van het Grondwettelijk Hof van 26 september 2013 waaruit zou blijken dat met de inkomsten van betrokkene zelf geen rekening kan worden gehouden in het kader van artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

3.8. De Raad wijst erop dat de kernvraag in deze zaak erin bestaat een interpretatie te geven aan de vereiste dat de Belgische referentiepersoon als gezinshereniger conform artikel 40ter, lid 2 van de vreemdelingenwet "beschikt" over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

3.8.1. Volgens artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet moet de Belgische onderdaan voor wat betreft de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3° aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen "beschikt". De verwerende partij gaat eraan voorbij dat de wetsbepaling niet stelt dat deze over stabiele, toereikende en regelmatige "eigen" bestaansmiddelen beschikt. Deze wetsbepaling voorziet aldus niet dat enkel rekening dient te worden gehouden met de inkomsten die de Belgische onderdaan zelf genereert, maar wel met deze waarover deze Belgische onderdaan "beschikt". Uit Van Dale en Wolters blijkt duidelijk dat zij het woord "beschikken" verklaren als respectievelijk "1. beslissen over: afwijzend op iets beschikken; 2. gebruikmaken van: vrij (kunnen) beschikken over" of "1. gebruik kunnen maken (van iemand of iets) 2. beslissen over." Deze betekenis van de term 'beschikken' houdt niet in dat men enkel van eigen middelen kan gebruik maken. Ondanks het feit dat in de bestreden beslissing wel degelijk deze term "beschikken" gehanteerd wordt, zoals

vermeld in artikel 40ter van de vreemdelingenwet, worden de inkomsten van de verzoekende partij toch buiten beschouwing gelaten, louter omdat ze niet van de Belgische onderdaan zelf afkomstig zijn. Er blijkt evenwel niet dat de wetgever in artikel 40ter van de vreemdelingenwet enige vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan heeft willen stellen. Het is allerm minst uitgesloten dat de echtgenote van de verzoekende partij, als Belgische referentiepersoon, kan beschikken over de bestaansmiddelen van de verzoekende partij, *in casu* de inkomsten uit haar tewerkstelling.

3.8.2.1. Voorts wijst de Raad erop dat de term “beschikken” niet enkel voorkomt in artikel 40ter van de vreemdelingenwet maar ook in artikel 40bis, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van artikel 1, lid 1, eerste alinea van de richtlijn 90/364/EEG van de Raad van 28 juni 1990 betreffende het verblijfsrecht, later “opgeslorpt” door de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn), waarin wordt bepaald dat de burger van de Unie die als beschikker over voldoende bestaansmiddelen in het Rijk verblijft het bewijs dient te leveren dat hij eveneens over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zijn familieleden tijdens het verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk. Artikel 40ter van de vreemdelingenwet verwijst bovendien expliciet naar artikel 40bis van de vreemdelingenwet en beide bepalingen staan onder Titel II “Aanvullende en afwijkende bepalingen betreffende bepaalde categorieën van vreemdelingen”, hoofdstuk I “Vreemdelingen, burgers van de Unie en hun familieleden en vreemdelingen, familieleden van een Belg.” Hieruit blijkt dat de wetgever in artikel 40ter van de vreemdelingenwet heeft willen aangeven in welke mate de bepalingen betreffende gezinshereniging met een burger van de Unie ook toepassing vinden op de gezinshereniging met een Belg. De wetgever heeft hierbij de voormelde voorwaarde dat de vervoegde burger van de Unie dient aan te tonen ook te beschikken over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat de familieleden tijdens het verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel, overgenomen wat de gezinshereniging met een Belg betreft – met uitzondering van de ouders van een minderjarige Belg – in die zin dat ook hier de vervoegde Belg moet aantonen dat hij “over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt”. Er blijkt niet dat de wetgever bij artikel 40ter van de vreemdelingenwet de bedoeling heeft gehad om het hierin vervatte begrip “beschikken” een andere of verschillende betekenis te geven dan de betekenis die dit begrip op dat ogenblik reeds kende in het kader van de Burgerschapsrichtlijn. Zo blijkt bovendien ten overvloede ook uit overweging A.13.6.2 van het arrest van het Grondwettelijk Hof nr.121/2013 van 26 september 2013, waarnaar de verwerende partij in de nota met opmerkingen verwijst, dat de Ministerraad naar aanleiding van een aangevoerde discriminatie op dit punt - de verzoekende partijen voor het Grondwettelijk Hof hadden uit de arresten van het Hof van Justitie van 23 maart 2006 in de zaak C-408/03 (HvJ 23 maart 2006, C-408/03, Commissie/België) en van 19 oktober 2004 in de zaak C-200/02 (HvJ 19 oktober 2004, C-200/02, Zhu en Chen) afgeleid dat, in het kader van artikel 40bis van de vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op de Europese burgers en hun familieleden, de middelen niet noodzakelijkerwijs moeten worden voorgelegd door de burger van de Unie bij wie men zich voegt, maar een andere oorsprong kunnen hebben, zodat de familieleden van Belgen minder goed worden behandeld dan de familieleden van burgers van de Unie - ten gronde had opgemerkt “*dat de Belgische wet dezelfde bewoordingen gebruikt als die van artikel 7, lid 1, van de richtlijn 2004/38/EG en dat artikel 40ter, tweede en vierde lid, moet worden gelezen in het licht van die laatste richtlijn en, overeenkomstig de rechtspraak van het voormelde arrest Commissie t. België, [zodat de aangevoerde discriminatie haar oorsprong vindt in de door de partijen gegeven interpretatie].*”

3.8.2.2. Omwille van al het voorgaande is het relevant om de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot de interpretatie van de term ‘beschikken’ in het kader van de Burgerschapsrichtlijn te raadplegen.

In het kader van de richtlijn 90/364/EEG diende het Hof van Justitie in Grote kamer zich in dit arrest Commissie tegen België van 23 maart 2006 in de zaak C-408/03 reeds te buigen over de voorwaarde dat de burger van de Unie over toereikende bestaansmiddelen dient te beschikken om te voorkomen dat hij/zij en zijn/haar familieleden ten laste komen van de sociale bijstand en de vraag of hiertoe enkel rekening dient te worden gehouden met de eigen bestaansmiddelen van de burger van de Unie, of ook met deze van de echtgeno(o)t(e) of kinderen en met deze van “een derde”, ofwel een levensgezel waarmee geen enkele juridische band bestaat. Het Hof was van mening dat het vereisen dat de burger van de Unie zelf over die bestaansmiddelen dient te beschikken zonder dat hij zich dienaangaande kan

beroepen op de bestaansmiddelen van een familielid dat hem vergezelt, een vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen toevoegt die onevenredig is met het recht op vrij verkeer (met verwijzing naar het arrest *Zhu en Chen* van 19 oktober 2004 in de zaak C-200/02). Het Hof stelde dat ook de bestaansmiddelen van een levensgezel waarmee geen juridische band bestaat die een verplichting oplegt in elkaars onderhoud te voorzien, niet mogen worden uitgesloten. Het Hof acht immers het verlies van toereikende bestaansmiddelen een latent risico, ongeacht of die middelen persoonlijk dan wel van een derde afkomstig zijn, zelfs indien de derde er zich toe heeft verbonden om de houder van het verblijfsrecht financieel te steunen. Het Hof stelt nadrukkelijk in punt 47 van het arrest Commissie t. België dat de herkomst van de bestaansmiddelen niet automatisch een invloed heeft op het risico dat een dergelijk verlies zich voordoet, daar het intreden van dit risico van de omstandigheden afhangt (zie ook HvJ 19 oktober 2004, C-200/02, punt 30, *Zhu en Chen*; HvJ 10 oktober 2013, C-86/12, *Alokpa*, punt 27).

In zijn arrest van 16 juli 2015 in de zaak C-218/14 bevestigde het Hof van Justitie deze rechtspraak. Het Hof benadrukte dat in het kader van de vraag of een burger van de Unie voor zichzelf en zijn familieleden beschikt over voldoende bestaansmiddelen het begrip 'beschikken' moet worden uitgelegd als dat "*het volstaat dat die bestaansmiddelen de burgers van de Unie ter beschikking staan, zonder dat [...] het minste vereiste [wordt gesteld] met betrekking tot de herkomst van die middelen, welke met name door de derdelander ter beschikking kunnen zijn gesteld*" (punt 74).

3.8.2.3. Niettegenstaande de voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie in principe geen toepassing vindt in de thans voorliggende zaak, waarin de referentiepersoon als statische Belg zich niet kan beroepen op het vrij verkeer als aanknopingspunt met het Unierecht, wordt niet ingezien waarom het risico op verlies van toereikende bestaansmiddelen anders moet worden ingeschat voor een Belgische onderdaan en zijn familieleden. Een analoge interpretatie van het begrip "beschikken" in artikel 40*ter* van de vreemdelingenwet dringt zich op, zowel omwille van alle voormelde redenen, als omwille van de volgende drie bijkomende elementen.

3.8.2.3.1. Vooreerst weze opgemerkt dat nationale bepalingen en regelingen, in het kader van de beginselen van voorrang en volle werking van het Unierecht, conform het Unierecht moeten worden uitgelegd (HvJ 5 oktober 2004, C 397/01 tot C 403/01, *Pfeiffer*, punt 114; HvJ 23 april 2009, C-378/07, *Angelidaki e.a.*, punt 197-198; HvJ 19 januari 2010, C-555/07, *Kücükdeveci*, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, *Marleasing*, punt 8). Bijgevolg wanneer een nationale bepaling of regeling voor meer dan één uitlegging vatbaar zou zijn – hoewel uit het bepaalde in artikel 40*ter*, tweede lid van de vreemdelingenwet niet blijkt dat geen rekening kan worden gehouden met het inkomen van de vreemdeling zelf die de gezinshereniging aanvraagt in functie van zijn Belgische echtgenote op voorwaarde dat deze Belgische echtgenote erover kan beschikken, blijkt uit de bestreden beslissing dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris hieraan een andere uitlegging geeft – verdient de uitlegging die de bepaling of regeling in overeenstemming brengt met het Unierecht de voorkeur boven de uitlegging die in strijd is met het Unierecht (HvJ 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a.*, punt 28; HvJ 7 maart 2013, C 19/12, *Efir*, punt 34).

3.8.2.3.2. Ten tweede wijst de Raad op het feit dat het gebruik maken van het vrij verkeer niet het enige aanknopingspunt met het Unierecht is. Het Hof aanvaardt immers dat uitzonderlijk het verblijfsrecht niet kan worden ontzegd aan een onderdaan van een derde land die lid is van de familie van een statistische Unieburger, omdat anders de nuttige werking zou worden ontnomen aan het burgerschap van de Unie dat aan die burger toekomt, indien een dergelijke weigering tot gevolg heeft dat hij in feite genoopt zou zijn het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten en hem zo het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste aan die status ontleende rechten. Artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, verzet zich tegen nationale maatregelen die tot gevolg hebben dat Unieburgers het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste "aan hun status van burger van de Unie ontleende rechten" (zie HvJ GK, C-34/09, *Ruiz Zambrano*, punt 42; HvJ 5 mei 2011, C-434/09, *McCarthy*, punt 47; HvJ 15 november 2011, C-256/11, *Dereci e.a.*, punt 64; HvJ 6 december 2012, C-356/11 en C-357/11, *O. en S.*, punt 45; HvJ 8 november 2012, C-40/11, *Iida*, punt 71; HvJ 8 maart 2013, C-87/12, *Kreshnik Ymeraga e. a.*, punt 36; HvJ 10 oktober 2013, C-86/12, *Alokpa*, punt 32).

De hoedanigheid van het Unieburgerschap moet immers als primair worden beschouwd (HvJ C-184/99, *Grzelczyk*, Jur. 2001, I, 6193, punt 31 en K. LENAERTS, "Civis europaeus sum: van grensoverschrijdende aanknopingspunt naar status van burger van de Unie", SEW 2012, 2-13). Een nationale maatregel waarbij de bestaansmiddelenvereiste enkel wordt beoordeeld met betrekking tot de bestaansmiddelen die de Belg genereert, kan het effectieve genot van de belangrijkste aan de status van

burger van de Unie ontleende rechten, waarover de Belg beschikt, ontzeggen. Immers, wanneer er een afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen de Unieburger en de derdelander aan wie een verblijfsrecht wordt geweigerd, kan het nuttig effect van het Unieburgerschap in het gedrang worden gebracht aangezien deze afhankelijkheid ertoe kan leiden dat de Unieburger als gevolg van een dergelijke weigeringsbeslissing zal worden gedwongen niet enkel het grondgebied van de lidstaat waarvan hij onderdaan is te verlaten, maar eveneens het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten.

Hoewel het enkele feit dat het voor een staatsburger van een lidstaat misschien wenselijk is, om economische redenen of om de eenheid van de familie op het grondgebied van de Unie te bewaren, dat de leden van zijn familie, die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, bij hem op het grondgebied van de Unie verblijven, op zich niet volstaat om aan te nemen dat de burger van de Unie verplicht zal worden om het grondgebied van de Unie te verlaten indien een dergelijk recht niet wordt toegekend (HvJ, C-256/11, *Dereci e.a.*, punten 65 en 66), zijn er evenwel omstandigheden denkbaar waarin een statische Belg bij een automatische verblijfsweigering ten aanzien van een derdelander van wie de Belg afhankelijk is, gedwongen zou worden om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten. De beoordeling van zulke situatie vergt een onderzoek van alle relevante feitelijke omstandigheden van het concreet geval, waarbij de eventuele afhankelijkheidsverhouding en de inschatting van het verwachte effect van een verblijfsrechtelijke weigering niet mogen worden genegeerd (N. CAMBIEN, "Recente ontwikkelingen op het vlak van gezinshereniging van Belgen en Unieburgers: a long and winding Road?" in D. VANHEULE (ed.), *Migratie en Migrantenrecht 16, Ontwikkelingen inzake vrij verkeer, asiel, voogdij en nationaliteit*, Brugge, Die Keure, 2015, 15.). Het komt de Raad niet toe zich *in casu* uit te spreken of een afhankelijkheidsverhouding aan de orde is, doch hij stelt enkel vast dat de verwerende partij geen oog heeft voor het "effectief genot"-criterium. De Raad stelt eveneens vast dat de gemachtigde, door bij de beslissing tot weigering van verblijf uit te gaan van een strikte lezing van de bestaansmiddelenvereiste in artikel 40ter van de vreemdelingenwet waarbij de inkomsten van de derdelander principieel worden uitgesloten, hiervoor evenmin aandacht heeft gehad.

3.8.2.3.3. In dit kader moet eveneens ten derde gewezen worden op het evenredigheidsbeginsel, als algemeen beginsel van Unierecht. De Raad stelt immers vast dat de bestaansmiddelenvereiste tot legitiem doel heeft het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand en het verblijf van de familielieden van de gezinshereniger in menswaardige omstandigheden te verzekeren (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, punt B.52.3). Een automatische verblijfsweigering om de reden dat de Belg in eigen hoofde niet voldoet aan de bestaansmiddelenvereiste is echter niet proportioneel met dit doel in die gevallen waar de Belgische gezinshereniger aantoonbaar samen met de derdelander te beschikken over voldoende, stabiele en toereikende bestaansmiddelen en hij eveneens aannemelijk maakt over het geheel van die bestaansmiddelen vrij te kunnen beschikken. Hierbij is er geen gevaar voor het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand (zie ook *infra*) en voor een verblijf in menswaardige omstandigheden, en worden de verblijfsweigering en het eventueel in gedrang brengen van het nuttig effect van het Unieburgerschap dus niet langer afdoende gerechtvaardigd door dit legitieme doel (K. LENAERTS, *o.c.*, 2-13). De gemachtigde en de verwerende partij hebben evenmin oog gehad voor het evenredigheidsbeginsel als algemeen beginsel van Unierecht.

3.8.2.4. Hieruit volgt dat de bestaansmiddelenvereiste uit artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet op een Unierechtelijke conforme wijze moet worden uitgelegd, zodat bij het nagaan of aan deze vereiste al dan niet is voldaan ook rekening moet worden gehouden met de bestaansmiddelen van een derdelander waarover de Belgische gezinshereniger beschikt.

3.8.3. Ten slotte kan wat betreft de bezorgdheid om het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand en het verblijf van de familieleden van de gezinshereniger in menswaardige omstandigheden te verzekeren, waarbij de wetgever beoogt te vermijden dat vreemdelingen die een verblijfsrecht willen verkrijgen in het kader van gezinshereniging, ten laste vallen van de overheid, er op gewezen worden dat het inkomen van de echtgenoot van de Belgische referentiepersoon net als gevolg kan hebben dat deze laatste zelf niet (langer) ten laste valt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. Uit artikel 16, §1 van de wet betreffende het recht op maatschappelijke integratie van 26 mei 2002 *iuncto* artikel 34, §1 van het koninklijk besluit houdende het algemeen reglement betreffende het recht op maatschappelijke integratie van 11 juli 2002 blijkt immers dat indien een Belg die recht heeft op een leefloon, gaat samenwonen met een derdelander-echtgenoot of samenwonende partner en deze laatste voldoende bestaansmiddelen genereert volgens de berekeningsregels die gelden voor het recht op (equivalent) leefloon, dan zal de toekenning van het leefloon aan de Belg stopgezet worden en zal hij bijgevolg niet meer ten laste vallen van de sociale bijstand. Als de derdelander beperkte bestaansmiddelen genereert, dan zullen die bestaansmiddelen in mindering gebracht worden van het bedrag waarop betrokkenen

recht hebben. Tevens past het erop te wijzen dat in het geval dat er na de toekenning van een verblijfstitel een probleem ontstaat met betrekking tot de inkomsten van de vreemdeling waarover de Belgische referentiepersoon kan beschikken, het verblijfsrecht van deze vreemdeling steeds geëvalueerd kan worden door de verwerende partij, dit gedurende een periode van vijf jaar na de erkenning ervan, waarbij dit in toepassing van artikel 42^{quater}, §1, eerste lid, 5° van de vreemdelingenwet zonnodig kan worden beëindigd. Daarnaast kan er nog aan herinnerd worden dat het verlies van toereikende bestaansmiddelen steeds een latent risico blijft, ongeacht of die middelen persoonlijk dan wel van de echtgenoot of wettelijk samenwonende partner afkomstig zijn. De herkomst van de bestaansmiddelen heeft dus niet automatisch invloed op het risico dat een dergelijk verlies zich voordoet, daar het intreden van dit risico van de omstandigheden afhangt (cf. HvJ 23 maart 2006, C-408/03, *Commissie/België*; zie ook HvJ 19 oktober 2004, C-200/02, *Zhu en Chen*, punt 30; HvJ 10 oktober 2013, C-86/12, *Aloka*, punt 27). Aldus staat een interpretatie van de bestaansmiddelenvereiste uit artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet waarbij ook rekening wordt gehouden met het inkomen dat de partner waarmee de Belgische gezinshereniger wettelijk samenwoont of de echtgenoot van de Belgische gezinshereniger uit tewerkstelling genereert op voorwaarde dat de Belgische gezinshereniger erover kan beschikken, het door de wetgever beoogde doel niet in de weg.

3.8.4. Uit het hierboven gestelde blijkt dat zowel een letterlijke, een analoge, een Unierechtelijke, als een teleologische interpretatie van de term “beschikt” uit artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet ertoe leidt dat niet kan worden aangenomen dat deze enkel de eigen inkomsten van de Belgische referentiepersoon tot voorwerp kan hebben. Desalniettemin worden de inkomsten van de verzoekende partij, ondanks het feit dat in de bestreden beslissing wel degelijk het woord “beschikken” gehanteerd wordt, niet in rekening gebracht, louter omdat ze niet van de Belgische onderdaan zelf afkomstig zijn. Bijgevolg heeft de gemachtigde op basis van een te enge en dus verkeerde lezing van artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet geconcludeerd dat er principieel geen rekening kan worden gehouden met de inkomsten uit een persoonlijke tewerkstelling van de verzoekende partij om te bepalen of de Belgische referentiepersoon al dan niet beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

3.9. Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk werd genomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht *iuncto* artikel 40ter van de vreemdelingenwet wordt aangenomen.

3.10. Het betoog van de verwerende partij in de nota met opmerkingen doet aan deze vaststellingen geen afbreuk. De Raad herhaalt dat in artikel 40ter van de vreemdelingenwet geen vereiste kan worden gelezen met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen waarover de Belgische onderdaan moet beschikken. De verwerende partij volgt deze zienswijze in de nota met opmerkingen niet met verwijzing naar het arrest van het Grondwettelijk Hof nr.121/2013 van 26 september 2013 en het arrest van de Raad van State met nummer 232.612 van 20 oktober 2015. De Raad merkt echter op dat het Grondwettelijk Hof nergens uitdrukkelijk uitspraak heeft gedaan over de kwestie of het woord “beschikt” dat voorkomt in de zin *“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt”*, zoals opgenomen in artikel 40ter van de vreemdelingenwet, inhoudt dat de Belgische onderdaan in eigen hoofde dient te beschikken over voldoende bestaansmiddelen. Uit het feit dat in bepaalde overwegingen van het Grondwettelijk Hof verwezen wordt naar *“de aan de Belgische gezinshereniger opgelegde striktere inkomensvoorwaarden”* (B.52.3), *“bestaansmiddelen van de gezinshereniger”* (B.55.2), *“indien de gezinshereniger over een inkomen beschikt”* (B.55.2), *“bij het bepalen van de inkomsten van de gezinshereniger”* (B.55.3), *“dat deze (d.w.z. de Belg) de regelmatigheid en de stabiliteit van zijn bestaansmiddelen aantoont”* (B.55.4) kan niet worden afgeleid dat enkel de bestaansmiddelen die de Belgische onderdaan zelf genereert, kunnen in aanmerking genomen worden. Artikel 40bis, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet maakt immers ook enkel gewag van *“De in artikel 40, §4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt”*, terwijl het voor een burger van de Unie gelet op het hogervermelde arrest HvJ 23 maart 2006, C-408/03, *Commissie/België*, duidelijk is dat geen vereiste kan gesteld worden inzake de herkomst van de bestaansmiddelen.

Uit de overwegingen B.55.2, B.55.3 en B.55.5 van het arrest van het Grondwettelijk Hof nr.121/2013 van 26 september 2013 kan eveneens niet meer afgeleid worden dan wat deze zeggen. Deze overwegingen betreffen het door de verzoekende partijen aangevoerde verschil in behandeling tussen een statische Belg en zijn familieleden en een onderdaan van een andere lidstaat van de Europese Unie en zijn familieleden, onder meer wat betreft het verschil in behandeling omtrent de vereiste bestaansmiddelen.

Het Hof gaat in de voormelde overwegingen specifiek in op de vereiste dat de stabiele en toereikende bestaansmiddelen van de Belgische gezinshereniger ten minste moeten gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie (B 55.2), op de interpretatie van de vereiste actief naar werk te zoeken teneinde werkloosheidsuitkeringen in overweging te nemen (B 55.3) en op het verschil dat voor unieburgers voldoende bestaansmiddelen worden vereist en voor statische Belgen stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen (B 55.4). Het Hof gaat in geen van die overwegingen in op de interpretatie van de term “beschikken” van artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Uit de overwegingen B.21.3 en B.21.4 van het arrest van het Grondwettelijk Hof nr.121/2013 van 26 september 2013 kan bijkomend niet meer afgeleid worden dan wat deze zegt, namelijk een verduidelijking van artikel 11, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet waarin het Hof stelt dat: *“Met inachtneming van de door de wetgever beoogde doelstelling, namelijk dat de herenigde personen niet ten laste komen van het stelsel voor sociale bijstand van België en rekening houdend met artikel 16 van de richtlijn 2003/86/EG, dient de bestreden bepaling in die zin te worden geïnterpreteerd dat zij niet verbiedt dat de bevoegde overheid bij de verlenging van de verblijfstitel van de betrokken vreemdeling niet alleen rekening houdt met de inkomsten van de gezinshereniger maar ook met die van zijn gezinsleden, voor zover het niet om sociale bijstand gaat”*.

Deze passage handelt over de bepalingen van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging en de bepalingen 10 en volgende van de vreemdelingenwet, die thans niet aan de orde zijn. Gelet op het bepaalde in artikel 3, derde lid van de richtlijn 2003/86/EG, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij als familielid van een Belgische onderdaan niet valt onder het toepassingsgebied van deze richtlijn. De voornoemde overwegingen uit het arrest van het Grondwettelijk Hof doen nergens uitdrukkelijk uitspraak over de kwestie of het woord “beschikt” waarmee het tweede lid van artikel 40ter van de vreemdelingenwet aanvangt, inhoudt dat de Belgische onderdaan al dan niet in eigen hoofde dient te beschikken over voldoende bestaansmiddelen. Bovendien maakt het Grondwettelijk Hof, waar het stelt dat artikel 11, §2, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet in die zin dient te worden geïnterpreteerd dat deze bepaling *“niet verbiedt dat de bevoegde overheid bij de verlenging van de verblijfstitel van de betrokken vreemdeling niet alleen rekening houdt met de inkomsten van de gezinshereniger maar ook met die van zijn gezinsleden, voor zover het niet om sociale bijstand gaat”*, geen onderscheid tussen de inkomsten van de gezinsleden van de gezinshereniger waarover deze laatste niet kan beschikken en de inkomsten van de gezinsleden van de gezinshereniger waarover deze laatste wel kan beschikken.

Aldus kan het gestelde in de overwegingen B.21.3 en B.21.4 in het genoemde arrest van het Grondwettelijk Hof geen afbreuk doen aan een lezing van artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet in de zin dat bij de beoordeling of de Belgische referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt rekening dient te worden gehouden met de inkomsten die de vreemdeling die de Belg wenst te vervoegen uit tewerkstelling genereert en waarover de Belg kan beschikken. Er weze aan herinnerd dat, in plaats van met de artikelen 10 en volgende van de vreemdelingenwet, *in casu* eerder aansluiting dient te worden gezocht met de bepalingen van artikel 40bis, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet, waarop *supra* reeds werd ingegaan. De vergelijking overigens van de situatie van gezinshereniging met een Belg, met de situatie van gezinshereniging tussen derdelanders gaat niet op. Derdelanders die op grond van artikel 10 van de vreemdelingenwet werden toegelaten tot een verblijf in het Rijk omwille van gezinshereniging met een derdelander met onbepaald verblijfsrecht, worden toegelaten tot een verblijf voor beperkte duur gedurende een periode van drie jaar conform artikel 13, §1, derde lid van de vreemdelingenwet en moeten jaarlijks de vernieuwing van de verblijfstitel (A-kaart) aanvragen conform artikel 13, §2 van de vreemdelingenwet *iuncto* artikel 33, derde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het Vb.) (zie ook artikel 25/3, § 2 *in fine* Vb.). Bij deze jaarlijkse aanvraag tot vernieuwing van de verblijfstitel moet op grond van artikel 33, derde lid van het Vb. de voormelde vreemdeling die de vernieuwing van zijn verblijfstitel vraagt, tot staving van zijn aanvraag, de documenten overleggen waaruit blijkt dat hij nog altijd de voorwaarden vervult die aan zijn verblijf zijn gesteld. Familieleden-derdelanders van Belgen of Unieburgers genieten daarentegen conform artikel 42, §1, eerste lid *iuncto* artikel 42, §3 van de vreemdelingenwet van een niet in de duur beperkt recht op verblijf van meer dan drie maanden. Ze krijgen een verblijfstitel voor vijf jaar (F-kaart). Voor de houders van een F-kaart is er geen sprake van een vernieuwing van een verblijfstitel zoals in de *supra* beschreven situatie van gezinshereniging tussen derdelanders.

3.11. Het tweede middel is gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing. Aangezien een eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel en de overige middelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienden deze niet verder te worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 januari 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie mei tweeduizend zestien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER